Derde Jaer. Nr 12. Zaturdag, 22 Maert 1856.

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De POSTRYDER verschynt eens per week, 's zaterdags.
Men schyft in te Tongeren by de We J.-P. COLLÉE, boekdrukker en uitgever van dit blad, groote markt, nr 20, en by alle postdirecteurs.
Alle toezending van brieven, annoncen, geld, enz, moet gefrankeerd zyn.

Het abonnement vooraf betaelbaer is bepaeld op 5 fr. per jaer.
» » » 3 fr. per half jaer.
Een blad afzonderlyk . . . . . 20 centimen.
De aenkondigingen, per drukregel. . . . 15 »
De reklamen » » . . . . . 25 »

By het zenden van aenkondigingen is eenieder verzocht duidelyk uit te drukken of dezelve in den POSTRYDER alleen, ofwel ook in het fransch blad, le COURRIER DU LIMBOURG, moeten opgenomen worden. Deze laetste, voor verscheidene achtereenvolgende keeren gegeven, genieten voordeeliger conditiën.

TONGEREN, 22 MAERT.

Genootschap van den H. Vincentius à Paulo.

In tyden van openbare rampen en maetschappelyke wanorders zyn er krachtige middelen noodig om het kwaed te bestryden. Deze middelen verwaerloozen, waer zyne duerbaerste belangen vergeten en de zamenleving in een afgrond storten.

Nu, de hedendaegsche zamenleving lydt aen twee ysselyke plagen te weten de altyddurende aengroeijende armoede en het socialismus. Deze plagen doorknagen ze op eene vreesverwekkende wyze, en zullen ze, vroeg of laet in den afgrond storten, indien ze niet, door eene krachtdadige hand, in tyds tegengehouden worden.

Inderdaed, wanneer is de armoede alzoo groot geweest als op onze dagen? Is het niet waer, dat de gedurige verhooging der openbare lasten, het verval van verscheidene onzer eertyds zoo bloeijende nyverheden, de duerte der levensmiddelen, welke ons voor altyd schynt te willen byblyven, de besmettelyke ziekten die er van tyd tot tyd onder ons woeden, menig eerlyk huisgezin in de armoede gestort hebben? Zeggen wy gelyk het is: binnen korte jaren zullen er maer twee soorten van menschen meer zyn: de ryke industrielen en de grondeigenaren, — en de noodlydenden.

Deze plaeg der armoede zoude ons nog zoo zeer niet verschrikken, ware er niet die andere nog gevaerlyker plaeg, het socialismus. Oh neen! bedriegen wy ons niet; het socialismus dat in 1848 Europa met eenen volstrekten ondergang bedreigde, is niet overwonnen, en het zal het niet zyn, vooraleer de godsdienst haer den laetsten slag zal toegebragt hebben. « 'T is enkel met de zeden te verbeteren, zegt een schryver, dat men het socialismus kan overwinnen. Het geweld kan er niets aen doen, de rede ook al niet veel. Het goede voorbeeld en de weldadigheid alleen hebben er vermogen op. » Deze woorden zyn vol waerheid en dienen ernstiglyk overwogen te worden. In verscheidene landen heeft de openbare magt de socialisten met geweld aengerand, en is er in gelukt hunne moedwilligheid eenigzins te beteugelen; men zou zelfs geloofd hebben dat het met hen voor goed gedaen was. Maer nauwelyks zyn er eenige maenden voorby, of men ziet ze nog eens als op de bres om met meerder woede dan ooit, hunnen oorlog van zwartmaken en belastering te herbeginnen. Zy poogen vooral de werklieden en noodlydenden der steden te bederven, die, zonder middelen van bestaen, en alle gevoelens van godsdienst, eenige teugel die hen nog in het spoor der pligten kan houden, verloren hebbende, zich als zoo veel grypvogelen zullen werpen op de prooi welke zy beoogen. En God alleen weet welke omwenteling wy alsdan te betreuren zullen hebben!...

Men zou waerlyk beginnen te wanhopen van de toekomst, ware het niet dat er nevens die ontzaggelyke magt van het kwaed, eene andere nog sterkere magt is; deze van den godsdienst. Zy alleen kan al de hinderpalen te boven komen en den vyand beteugelen. 'T is hierom dat er, onder de geloovigen, kloekmoedige mannen opgestaen zyn die, geleid door de vurigste liefde voor hunnen evenmensch en door eene onbepaelde belangloosheid, werken om de diepe wonden der samenleving te genezen. Wy spreken van het door de voorzienigheid opgewekte genootschap van den H. Vincentius a Paulo. Nimmer zag men een goed werk ingerigt worden, dat beter geschikt was naer de noodwendigheden van zynen tyd. Wy hebben onder onze oogen verschillige verslagen uit Frankryk en Belgie, in welke men ziet wat de werkzame en verstandige liefdadigheid van deze by uitmuntendheid maetschappelyke instelling niet af doen kan. Neen! niets ontsnapt aen de geheel en gansch vaderlyke bezorgdheid der leden: Het bezoeken der armen en ongelukkigen in hunne wooningen; zorg voor de zieken; verspreiding van goede boeken; christelyke scholen; kleedingstukken en beddegoed voor de gebreklydenden; aflossing van kleederen by de schuldeischers: leening in geld, bescherming der scholieren, der leerjongens, der soldaten, ja, tot het St-Nikolaes geschenk der arme kinderen toe is er niet in vergeten; alles wordt in het werk gesteld om het vertrouwen en de genegenheid te winnen van deze ongelukkige persoonen, die, meer getroffen door deze voordeelen van opoffering dan door de aelmoezen die zy ontvangen, de namen van hunne weldoeners gebenedyden, en zich beyveren om hunne armoede en ellenden met kloekmoedigheid en verduldigheid te verdragen.

Ziedaer het krachtige middel dat de godsdienst gebruikt tegen zulke groote kwalen. Laten wy dien godsdienst zyne edele taek gerustelyk voortzetten; en zonder eenigen twyfel, zal hy zegepralen over deze moeijelykheden gelyk hy altyd gezegepraeld heeft over al zyne vyanden.

De Milicie.

Op het oogenblik dat de milicieraden in volle werkzaemheid zyn, komt het niet ongeschikt eenen oogslag te werpen op de wetten die tot deze materie betrekkelyk zyn.

Keizer Napoleon stelde de loting in. In gedurigen oorlog gewikkeld met de andere volkeren van Europa, had hy steeds nieuwe troepen noodig, om de gapingen die het kanon in zyne regementen gemaekt had aen te vullen. Al de jongelingen die ten dien tyde de vereischte jaren bereikt hadden, moesten als *kanonvleesch* naer 's keizers *slagtbank* trekken. Degenen die geld hadden mogten een remplaçant aenstellen. De armen verloren dus het leven; de ryken ontkwamen het met een handvol goud.

De dwingeland viel, maer zyne bloedige instelling bleef bestaen.

Vele wetten, vele gebruiken die tegen de menschelyke rede, tegen de zedeleer streden, zyn sedert dien tyd afgeschaft, maer zelden hoorden wy in onze wetgevende vergadering de stem tegen de bloedwet verheffen.

Men heeft de loteryen voor geld of voor andere hoegenaemde voorwerpen verboden, als tegen de zeden strydende, en de schandelykste lotery, die ooit de legislatuer van een land bevlekt heeft, laet men niet alleenlyk toe, maer men legt ze aen allen burger verpligtend op.

Jaerlyks zien wy de kinderen des volks angstig en met kloppend hart het noodlot komen beproeven terwyl de kinderen der ryken onverschillig een nummer trekken. De eerste hebben alles te verbeuren, toekomst, leven, familie; de lesten wagen niets dan een weinig geld.

Wil men eens weten hoeveel de oorlog tegen Rusland aen Engeland reeds heeft gekost? De minister van finantien heeft het over eenige dagen in openbare zitting der wetgevende Kamer verklaerd: « De onkosten van den

DE MARMOTJAGER.

IV.

(*Vervolg.*)

Guillielmo Carlotto, zoo als men het heeft kunnen zien, was in den grond geen slechte mensch. By zyne wederkomst tot zynen broeder, hadden zyne onheilen, zyne misdaed zelve hem de ydelheid doen ontwaren van die eerezucht, dewelke, met het behulp der toevallen, hem zoo laeg gebragt had. De onderwerping zyner neigingen aen de ondeugd welke in hem ontwikkeld was, kwam vooral voort van den kring in welkers midden hy zich bevonden had.

Te Parys, in een onwerkzaem, prachtig en overvloedig leven, had de bedorven Savoyard zekere gewoonten aengenomen, tot welkers voldoening somwylen de ysselykste beuveldaden bedreven worden; maer te Lans-le-Bourg, in het midden van den Cenisberg, in het midden der herinneringen zyner kindscheid, van deze arme en onwetende berglieden, nevens dien zoo eenvoudigen en goeden broeder, in die nieuwe wereld, moest eene volkomene omwenteling in zyne denkbeelden en in zyn gedrag overkomen. Men moest dus niet wanhopen wegens hem, indien de stryd tusschen zyne eerste regtzinnige en krachtvolle natuer, tegen zynen lust naer pracht en zyne gewoonte van luiheid en hoogmoed niet verydeld wierd door eene schrikkelyke veropenbaring, welke hem terug dryven zou tot het pligtig leven waeruit hy wilde treden.

Het was waerschynelyk het gedacht eener zulkdanige bekeering welke Gaëtan stilzwygend had doen blyven wegens de veropenbaring van de doktoor, indien deze zulks inderdaed gedaen had; want in zyne kortbondige gesprekken met zynen broeder, liet deze nooit een woord ontvliegen dat klaer genoeg kon zyn om Guillielmo's vermoedens te bevestigen. De handelwyze van Gaëtan ten opzigte van den nieuwgekomenen was betamelyk, eenvoudig en toegenegen; hoewel men eene zekere geheime voorbehouding in hem zou hebben kunnen bemerken, scheen de marmotjager niets de verzuimen om zynen broeder te behagen, om hem moeite te sparen, om hem vermaek aen te schaffen. Nooit waren zyne woorden bitter, nooit deed hy zinspelingen op het verledene. Guillielmo wist dank wegens die omzigtigheid, beiden scheenen hun geheim te hebben en niet beschikt te zyn om het bekend te maken, en nooit ondervroegen zy elkander wegens hunne hoop of hunne vrees. Nogtans was het zigtbaer dat beiden met belangstelling den dag te gemoet zagen welke de doktoor tot zyne afreis aengewezen had. Guillielmo wierd meer en meer somber, neerslagtig, ziekelyk; Gaëtan wierd geheimzinniger, ongeruster en waekzamer.

Beide bragten op die wyze de eerste dagen hunner vereeniging door. Guillielmo had nog den keus niet gedaen van het bedryf hetwelk hy wilde uitoefenen. Zyn broeder had hem aengemoedigd om nog eenigen tyd te wachten, ten einde zich te versterken door de levendige lucht der Alpen, alvorens zich op nieuw te vermoeijen. Intusschen volgde hy Gaëtan by zyne uitstappen, en daer het schieten met het geweer een der voornaemste punten zyner onvolledige opvoeding geweest was, nam hy gewoonlyk de karabyn op de schouder en trachtte hy den steenbok neder te vellen welke te rotsen beklom, terwyl zyn broeder zyne marmotvallen plaetste.

— Waertoe dient u dat wapen? vroeg hy aen Guillielmo met wantrouwen, als hy te huis wedergekeerd was, zelfs zonder eens gemikt te hebben naer de kudden van wilde geiten.

— Ik draeg het om myne krachten weder te krygen, antwoordde Guillielmo met eene geveinsde bedaerdheid. En beiden aenschouwden elkander zonder voort te spreken, maer Guillielmo eindigde altyd met zyne oogen af te wenden.

De vyftien dagen door den reiziger vastgesteld, waren verloopen, en hy was nog niet wedergekeerd. Het is waer dat het in 't begin van november was en dat de winter zich vroegtydig doet gevoelen op den Cenisberg; dagelyks kwamen er sneeuw met draeiwinden en sneeuwvallen over; dagelyks wierd de overtogt moeijelyker.

— Hy zal den weg van den Simplon gekozen hebben, dacht de gids met spyt; hy had my nogtans beloofd van langs hier weder te keeren.

— Hy zal niet wederkeeren! mompelde Guillielmo en onvrywilliglyk liet hy de vreugde op zyn gelaet schitteren.

Van dien oogenblik af scheen het dat de scheiding welke tusschen hen bestaen had, verdween. Zy begonnen elkander minder te aenschouwen, en meer te spreken; somwylen drukten zy elkan 'er de hand en grimlachten zy, zonder daertoe schynbare redens te hebben. Guillielmo, die de eerste dagen zyner terugkomst de dorpelingen scheen te ontvlugten, zocht hen en verwierf hunne toegenegenheid door zyne zachtmoedigheid. Naer mate de tyd verliep, scheen het vertrouwen te vermeerderen welk de Carlotto's in elkander stelden; hunne slaep wierd geruster en hun voorhoofd minder beneveld.

Den vyf-en-twintigsten dag na het vertrek van de doktoor, was een vochtigen en koude mist over den Cenis verspreid. Een overvloedige sneeuw was gedurende den nacht gevallen, en 's morgens deed een zoete wind, die niet zonder hevigheid was, sneeuwafrollingen vreezen.

De witte oppervlakte van het gebergte en de bleeke kleuren van den mist mengden zich zoo wel in een, dat het onmogelyk was van den hemel tusschen de aerde te herkennen. Eene diepe stilte heerschte op de gansche uitgestrektheid, behalve als eenige benden zwarte roofvogels de lucht doorsneden, schrikbarende kreten latende hooren. Hier en daer, in het midden van den damp die de lucht benevelde, wierden er dikke wolken heen en weder gedreven door den wind, even als schimmen. Gansch het tafereel was duister, plegtig en bedreigende

Als Gaëtan op een dorpel zyner hut verscheen en zyne geoefende blikken rondom zich had gerigt:

— Guillielmo sprak hy op eenen vrolyken toon, het is een gunstige oogenblik voor de marmotjagt. De lucht is zacht: heden zullen zy uitkomen. Nogtans voegde hy er by er zullen heden sneeuwvallen zyn; wy mogen niet te ver gaen.